Kunsthal Mechelen, de Brakke Grond
& The Constant Now present

WAYWARD SANCTUARIES

GROUP SHOW

23 May
- 9 Aug

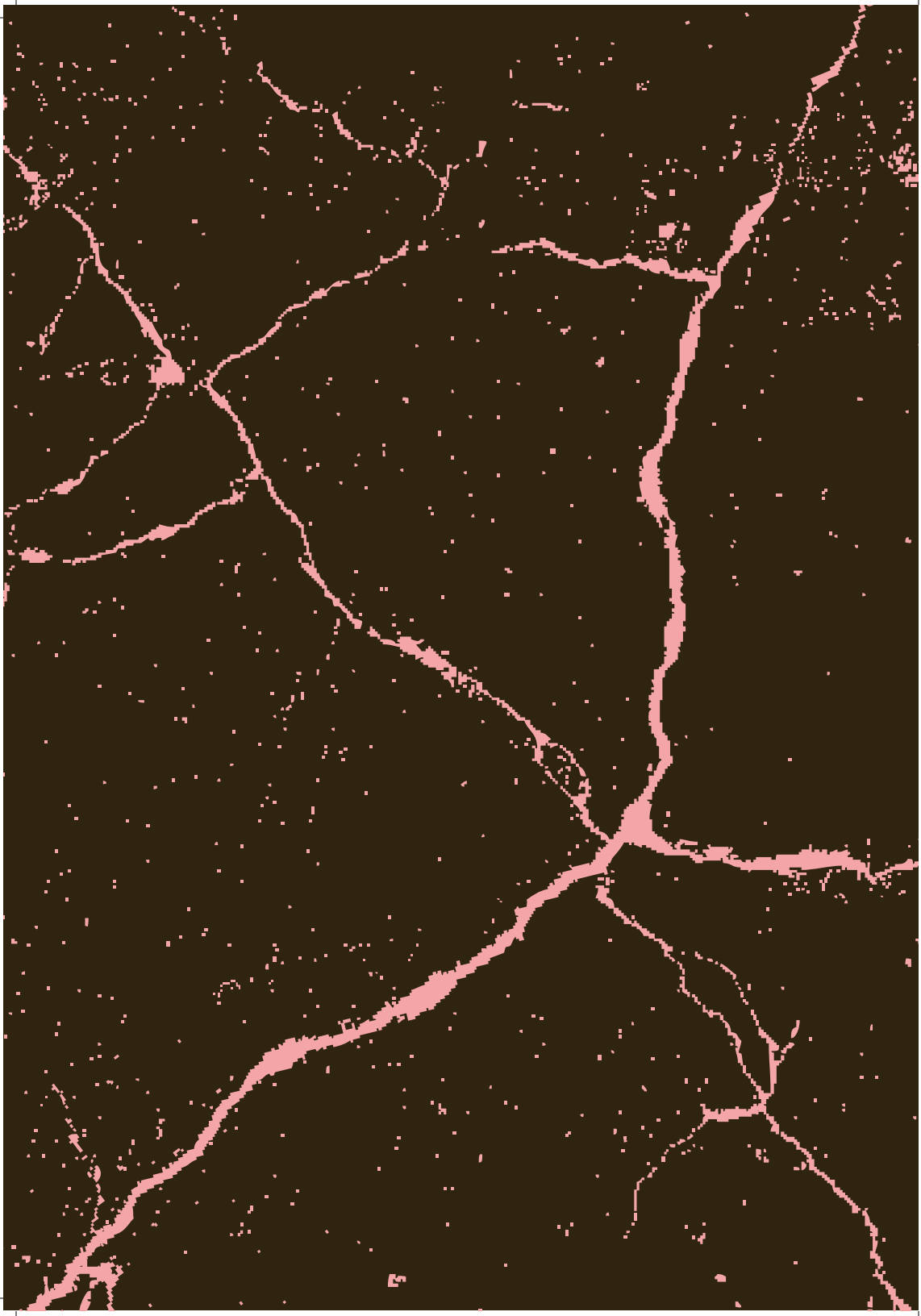

Wayward Sanctuaries

Wat betekent het om ruimte vrij te maken om te vertragen, zorg te dragen, te plannen en samen te dromen? Hoe kunnen we het sociale leven herorganiseren zodat harten en geesten meer op elkaar afgestemd raken?

In een tijd van meerdere planetaire crisissen onderzoeken de vijftien kunstenaars van 'Wayward Sanctuaries' wat het betekent om een thuis te maken. Niet als toevlucht of ontsnapping, maar als een nieuwe richting waarin ongetemde, afwijkende ideeën en breuken samenkomen. De kunstenaars wachten niet tot bestaande structuren hen opnemen, maar bouwen hun eigen leefwereld en manieren van samenleven via rituelen, magisch denken en rememory. Het actief terughalen van wat vergeten of verdrongen werd.

Vanuit en tegen bestaande structuren ondermijnen ze hun functies en herbestemmen ze als 'sanctuaries' — veilige havens voor collectieve zorg, spiritualiteit en verbeelding. De tentoonstelling beweegt richting transcendentie, niet als een abstract gegeven, maar als verdiept bewustzijn van cycli: dood en wedergeboorte, aanwezigheid en afwezigheid, verval en heropbouw. Bezoekers worden uitgenodigd om mee te bewegen in het afleren van hiërarchieën en controle, geworteld in een modern en koloniaal westers denken.

Zoals planten zonder vaste grond verkennen de kunstenaars relationele, aardgebonden vormen van verbondenheid. Een thuis wordt geactiveerd als een voortdurend proces van ruimte maken voor wat zichtbaar is en wat zich aan het zicht onttrekt.

Leana Boven
Curator

What possibilities exist for carving out spaces where we can come together to rest, nurture, strategize, and dream? How can social life be reorganized so that hearts and spirits might be more closely aligned?

In a time of multiple planetary crises, the 15 artists in 'Wayward Sanctuaries' ask what it means to make a home — not as refuge or escape, but as a reorientation toward gathering unruly, deviant propositions and ruptures. Rather than waiting for existing structures to hold them, they construct their own habitats through ritual, magical thinking, and rememory.

Working within and against established systems, they subvert their functions and reclaim them as 'sanctuaries' for collective care, spirituality, and imagination. The exhibition moves toward transcendence not as abstraction, but as heightened awareness of cycles: death and rebirth, presence and absence, collapse and regeneration.Visitors are invited into an ongoing process of unlearning hierarchies and systems of control rooted in modern and colonial Western thought.

Like plants without fixed ground, the artists explore adaptive, relational, earth-bound forms of belonging. A home is enacted as a continuous practice of making space for what is visible and what remains just beyond sight.

Leana Boven
Curator

Luz E.L. Bran

TARRAFE (drifting inside), 2026
Video installation

‘TARRAFE’ is een tweekanaalsvideo-installatie op loop, met performatieve gezongen activeringen. Vernoemd naar het Guinee-Bissause creoolse woord voor mangrove, is dit videowerk een visueel en sonisch verhaal gebaseerd op Luz’s eerste reis naar het land van haar grootouders tijdens een bruiloft in maart 2024. Het is een symbolische verkenning van het mangrovebos als praktijk van plaatsbepaling, waarbij een ‘verlangen naar iets anders’ wordt belichaamd — geïnspireerd door Glissants ‘Poétique de la Relation’ — aangezien de rizomatische wortels altijd ruimte hebben geboden voor verzet, onderlinge afhankelijkheid en cultureel erfgoed.

De aangrijpende poëtica en melodieën beelden de mangrove af als een bedreiging, zoals de Portugese kolonisatoren de omgeving ervoeren: bevreesd voor ziekten, navigerend door onbereikbare gronden en ceremoniële plaatsen. In een docu-fictieve stijl komt het gespeculeerde bos schijnbaar dichterbij over tijd.

‘TARRAFE’ is a two-channel video installation on loop, with performative sung-over activations. Titled after the Guinea-Bissau creole word for mangrove, this video work is a visual and sonic tale based on the first journey to Luz’s grandparents’ land in the context of a wedding in March 2024.It is a symbolic exploration of the mangrove forest as a practice of place-making, embodying a ‘desire for something else’ — inspired by Glissant’s Poétique de la Relation — as its rhizomatic roots have always allowed space for hiding, organising resistance and celebrating life, interdependence and cultural heritage.

The haunting poetics and melodies capture the mangrove as a threat, as the Portuguese colonisers experienced it: fearful of diseases, navigating unreachable grounds and ceremonial sites. Tension arises as the speculated forest supposedly grows closer over time in a docu-fictional style.

Luz is een transdisciplinair kunstenaar, experimenteel vocalist en performer met Kaapverdische roots, afgestudeerd aan de operamaster aan het Sandberg Instituut in Amsterdam. Hun praktijk ontleedt en speelt met de stem als instrument op zich, terwijl hen verhalen van bevrijding en vluchtigheid verzamelen via film- en geluidsarchieven, gevoed door reizen naar Kaapverdië, Guinee-Bissau, Portugal en Noordoost Brazilië.
De afgelopen jaren heeft Luz muziekgedreven performances gecreëerd geïnspireerd door nieuwe operatieve benaderingen, spelend en improviserend in contexten zoals muziekzalen, radio's, kraakpanden en clubs — altijd sterk geworteld in de poëtica van relatie, experimentatie en antikolonialiteit.

Hen publiceerden onlangs hun eerste boek 'lost & found home(is)lands; unfolding what is hidden but present through creole songs' en brachten de debuut-ep voice meanders uit.

Luz is a transdisciplinary artist, experimental vocalist and performer with Cabo Verdean heritage, graduated from the opera master at the Sandberg Instituut in Amsterdam. Their practice dissects and plays with the voice as an instrument on its own, while gathering stories of liberation and fugitivity through film and sonic archives, informed by travels to Cabo Verde, Guiné-Bissau, Portugal and Nordeste Brasil. Over the past few years, Luz has been creating music-driven performances inspired by new operatic approaches, playing and improvising in contexts such as music venues, radios, squats and clubs — always strongly rooted in the poetics of relation, experimentation and anti-coloniality.

They recently self-published their first book 'lost & found home(is)lands; unfolding what is hidden but present through creole songs' and released the debut EP voice meanders.

© LNDW studio

Collyns Charts

Sans titre (1–5), 2025
Pastel, acrylic, pencil and print on paper
Kevin, 2024
Pastel and acrylic on paper

In een reeks werken op papier — gecombineerd met pastel, acryl, potlood en print — onderzoekt Collyns Charts het portret als ruimte voor reflectie over identiteit, verbondenheid en het lichaam. Door de omgeving te vereenvoudigen, legt hij de nadruk op het contrast tussen de warme vitaliteit van de menselijke figuur en de koude soberheid van haar omgeving. Via het principe van transfer brengt hij vormen en kleuren in dynamisch evenwicht, en ontstaan composities die de werkelijkheid en de verbeelding met elkaar vermengen.

Beïnvloed door het Belgisch surrealisme voegt hij bovennatuurlijke elementen toe aan zijn figuren, als verzet tegen een puur materialistische kijk op de wereld. De getoonde werken maken deel uit van een voortdurend onderzoek naar hoe het portret een plek van transcendentie kan worden: niet door verschil te wissen, maar door het te verheffen via kleur, materiaal en een poëtische beeldtaal.

Across a series of works on paper combining pastel, acrylic, pencil and print, Collyns Charts develops his signature approach to portraiture as a site of reflection on identity, belonging and the body. Each work simplifies its setting, drawing attention to the contrast between the warm vitality of the human figure and the cold austerity of its surroundings. Through the principle of transfer — bringing forms and colours into dynamic coexistence — he creates compositions that carry sometimes contradictory resonances, blending the real and the imaginary.

Influenced by Belgian Surrealism, his figures carry supernatural qualities, resisting a purely materialistic reading of the world. The works on display are part of an ongoing inquiry into how portraiture can become a space for transcendence: not by erasing difference, but by elevating it through colour, material and a deeply poetic visual language.

Collyns Charts leeft en werkt in Brussel. Hij is een Belgisch-Nigeriaans multidisciplinair kunstenaar met een masterdiploma tekenen van de École nationale supérieure des arts visuels de La Cambre. Zijn praktijk functioneert als een inwijdingsproces. Ideeën stapelen zich op, worden gevormd door rigoureuze experimenten en krijgen gestalte in hybride creaties die oude esoterische tradities verbinden met het hedendaagse tijdperk. Werkend met faux collage, Oost-Indische inkt, walnootbeits, digitale beelden op celluloid en verlichte panelen, vermengt hij werkelijkheid en verbeelding om nieuwe verbindingen te smeden.

Het portret staat centraal in zijn aanpak, als instrument om te onderzoeken hoe huid, als merkteken van verschil, kan worden overstegen. Door figuren te tonen met een groene, blauwe, mauve of rode huid, viert hij diversiteit zonder hiërarchie, via een poëtische en universele blik. Zijn werk werd erkend met de Laurent Moonens Prijs en de Prijs van de Fondation Carrefour des Arts.

Collyns Charts is a Belgian-Nigerian multidisciplinary artist based in Brussels, holding a Master's degree in drawing from the École nationale supérieure des arts visuels de La Cambre. His practice functions as an initiatory process: art emerges from an accumulation of ideas shaped through rigorous experimentation, taking form in hybrid creations that bridge ancient esoteric traditions and the contemporary era. Working with faux collage, India ink, walnut stain, digital images printed on celluloid, and backlit panels, he blends reality and imagination to forge new connections.

The portrait is central to his approach — a tool for exploring how skin, as a marker of difference, can be transcended. By rendering figures with green, blue, mauve or red skin, he celebrates diversity without hierarchy through a poetic and universal lens. His work has been recognised with the Laurent Moonens Prize and the Fondation Carrefour des Arts Prize.

Jonabel Huavas

In Ancestral Gut I Trust, 2026
Watercolour, acrylic and cotton thread on rice paper, secondhand clothes fibre (cotton, viscose, elastane)

Met ‘In Ancestral Gut I Trust’ wil Huavas een ruimte creëren voor het vertellen en opnemen van verhalen. Het schilderij op rijstpapier toont planten, dieren en figuren die lichamen met elkaar delen — allemaal omsloten door de microvilli, de vingerachtige uitsteeksels in de darm. Het is een herinnering dat de darm een ‘sanctuary’ is, bewoond door voorouderllijke herinnering en verhalen. En door dit herinneren ontstaat verzet en herstel. De rijstpapieren panelen zijn aan elkaar genaaid, wat de daad van herstellen en de onvolmaaktheid van reparatie oproept.

Onder het hangende schilderij bevindt zich een handgeknoopt textielstuk gemaakt van kleding uit tweedehandswinkels. Het textielstuk doet denken aan de tapijten die haar moeder en grootmoeder maakten van restjes oude hemden. In Aziatische huishoudens doet men bij het binnenkomen de schoenen uit. Dit tapijt is het eerste dat de blote voeten troost. Huavas nodigt je uit om je schoenen uit te doen en de ruimte te bewonen voor het herinneren, het opnemen van woede en hoop, en voor het vasthouden van aandacht in het heden.

With ‘In Ancestral Gut I Trust’, Huavas aims to provide a space for telling and absorbing stories. The painting on rice paper depicts plants, animals, and figures sharing bodies together — all of them encased within the microvilli, the finger-like protrusions in the intestine. It is a reminder that the gut is a sanctuary inhabited by ancestral memory and stories. And through this remembering comes resistance and repair. The rice paper panels are sewn together, evoking the act of mending and the imperfection of repair.

Underneath the suspended painting is a handknotted textile piece made of clothes from secondhand shops. The textile piece is reminiscent of the rugs that her mother and grandmother made from scraps of old shirts. In Asian households, when one enters the house, they take off their shoes. This rug is the first thing that comforts the bare feet. The artist invites you to take off your shoes and inhabit the space for remembering, absorbing rage and hope, and for sustaining attention in the present.

Jonabel Huavas is een Filipijnse beeldend kunstenaar uit Antwerpen, die voornamelijk schildert met aquarel en watergedragen pigmenten. Haar onderzoeksgedreven schilderijen centreren het vrouwelijk lichaam en de natuurlijke wereld om de thema's identiteit, kapwa (verwantschap en gedeelde menselijkheid) en rematriatie (het terugvorderen van een inheemse, vrouwgecentreerde relatie met land, lichaam en voorouderlijke kennis) te verkennen.

Opgeleid en eerder werkzaam in de biologie en wetenschappelijk onderzoek, zijn haar werken de kruisbestuiving van biologie en Filipijnse mythes en animisme. Gevoed door microbiologie, wetenschappelijk onderzoek, voorouderlijke herinnering, Filipijnse folklore en persoonlijke geschiedenis, onderzoekt ze de koloniale sporen van de westerse wetenschap en biedt alternatieven voor kennis en zorg.

Jonabel Huavas is a Filipina visual artist based in Antwerp, primarily painting with watercolour and water-based pigments. Her research-based paintings center the female body and the natural world to explore the themes of identity, kapwa (kinship and shared humanity), and rematriation (the reclaiming of an indigenous, woman-centred relationship with land, body, and ancestral knowledge).

Educated and previously working in biology and science research, her works are the cross-pollination of biology and Filipino myths and animism. Informed by microbiology, scientific research, ancestral memory, Filipino folklore, and personal history, she examines the colonial traces of western science and offers alternatives for knowing and caring.

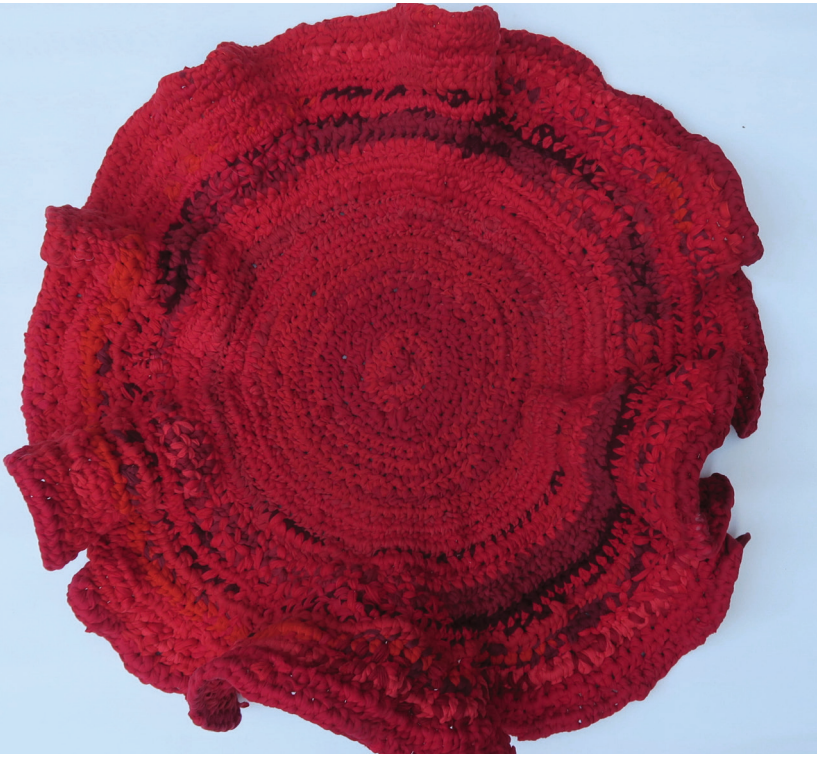

Aya Koné & Joseph Thabang Palframan

Limenomyces Apertus, 2026
Mycelium, willow, steel, ephemera
Latest Hair Styles, 2026
Oil on linen
Common, 2026
Oil on linen

‘Limenomyces apertus’ (“drempelschimmel, de geopende”) is een type schimmel dat institutionele ruimtes bewoont.
Het organisme neemt de vorm aan van een poortinstallatie, gegroeid uit gestapeld schimmelkweekafval (mycelium), in het centrum van de tentoonstelling. Het wordt een reizende ruïne, bezaaid met tekenen van het publieke leven.

Deze schimmel functioneert als een ‘sanctuary’ voor publieke verbinding en toegang. Langs zijn wanden hangen straataffiches: advertenties, concertposters, flyers en andere stedelijke efemera, waardoor de structuur wordt ingebed in de publieke ruimte van de stad en bezoekers worden uitgenodigd om “beter te kijken” en “op te letten voor de poortwachter.”
Op de muur rechts en het plafond daarboven hangen twee olieverfwerken, ‘Latest Hair Styles’ en ‘Common’.

De gedeeltelijk doorlaatbare grenzen van de instelling creëren zijn ideale omstandigheden. Het organisme reageert op publiek gebruik en verandert naargelang de stad waarin het verschijnt.

‘Limenomyces apertus’ (“threshold fungus, the opened one”) is a type of fungus that inhabits institutional spaces. The organism takes the form of a gateway installation, grown from stacked fungal farm waste (mycelium), at the center of the exhibition. It becomes a traveling ruin, littered with signs of public life.

This fungus functions as a sanctuary for public connection and access. Along its walls are street postings: ads, concert posters, flyers and other urban ephemera, embedding the structure in the city’s public space and asking visitors to “take a closer look” and “beware of the Gatekeeper.” On the wall to the right and the ceiling above hang two oil paintings, ‘Latest Hair Styles’ and ‘Common’.

The partially permeable boundaries of the institution create its ideal conditions.
The organism responds to public use, reacting and changing depending on the city in which it appears.

Aya Koné en Joseph Thabang Palframan zijn in België gevestigde kunstenaars wier samenwerkingsprojecten institutionele ruimte, publiek geheugen en de zichtbaarheid van historische en sociale structuren onderzoeken. Via installatie, sculptuur, schilderkunst, onderzoek en site-specifieke interventies verkennen ze hoe geschiedenissen, symbolen en systemen van toegang zichtbaar worden, circuleren en verankerd zijn in het publieke leven.

Ze ontwikkelden een werkwijze waarin institutionele ruimtes worden benaderd als plekken van kwetsuur en herstel, via tijdelijke ingrepen, vervangingen en vormen van collectieve toegang. Dit proces blijft in voortdurende dialoog en werd onder meer gepresenteerd aan de University of Oxford voor de Transform Trauma Conference en in het Leuvense stadhuis voor Beyond the Vanishing Point.

Aya Koné and Joseph Thabang Palframan are artists based in Belgium whose collaborative projects examine institutional space, public memory, and the visibility of historical and social structures. Through installation, sculpture, painting, research, and site-responsive interventions, their work explores how histories, symbols, and systems of access are staged, circulated, and materially embedded within public life.

They have developed a process that approaches institutional spaces as sites of injury and repair through temporary acts of substitution, intervention, and collective access. While this process remains in constant dialogue, they have exhibited collaborative projects at Oxford University for the Masters Events Transform Trauma Conference and at Leuven's Stadhuis for Beyond the Vanishing Point.

Hsiao-Hsi Chen

Dam Portrait, 2025
Inflatable balloon

In ‘Dam Portrait’ stelt Hsiao-Hsi Chen 陳曉熙 het lichaam centraal als meer dan enkel het hoofd. Een plek waar nieuwe richtingen en mogelijkheden kunnen ontstaan. Via gefragmenteerde vormen en lichamelijke ervaring onderzoekt ze de veranderende relatie tussen lichaam, identiteit en autonomie. De scheiding van hoofd en lichaam fungeert als een open, relationele metafoor die ruimte biedt voor lezingen van afstand, zorg en afhankelijkheid zonder één enkele betekenis op te leggen.

De lichamelijke ervaring, in het bijzonder in relatie tot moederschap, onthult een vaak onerkende kracht en handelingsvermogen binnen het lichaam. Het werk benadrukt de nood aan meer erkenning voor de betekenis van moederschap als een belichaamde en transformatieve conditie.

In ‘Dam Portrait’, Hsiao-Hsi Chen 陳曉熙 centres the body as something that persists beyond the head — a site where new orientations and possibilities can emerge. Through fragmented forms and embodied experience, she examines the shifting relationship between body, identity and autonomy.
The separation of head and body functions as an open, relational metaphor, inviting readings of distance, care and dependency without imposing a single meaning.

Bodily experience — particularly in relation to motherhood — reveals an often unrecognised force and agency within the body.
The work emphasises the need for greater acknowledgement of motherhood as an embodied and transformative condition.

Hsiao-Hsi Chen 陳曉熙 is een Taiwanese kunstenaar die werkt met reeksen zelfportretten als instrument om zichzelf te verplaatsen door verschillende ruimtes, tijden en ervaringen. Ze is geïnteresseerd in de relatie en balans tussen het gevoel van zijn en het gevoel ergens bij te horen. Door zichzelf te positioneren als zowel maker als levende ruimte van voortdurend onderzoek, gebruikt ze haar aanwezigheid en identiteit zowel als medium als drager.

Via het ontstaan van verschillende vormen van zelfportret beweegt ze tussen subjectieve en objectieve perspectieven om te onderzoeken hoe verschillende lagen van het zelf blootgelegd kunnen worden, terwijl ze tegelijkertijd zoekt naar vormen van gemeenschap en verbondenheid. Haar recente observaties richten zich op het zelf als Aziatische moeder die probeert een leven op te bouwen in België.

Hsiao-Hsi Chen 陳曉熙 is a Taiwanese artist working with series of self-portraits as an instrument to stretch herself into different spaces, times and experiences. She is interested in the relationship and balance between the sense of being and the sense of belonging. Positioning herself as both the maker and a living site of ongoing research, she uses her presence and identity as both medium and vessel.

Through the emergence of various forms of self-portrait, she shifts between subjective and objective perspectives to explore how different layers of the self can be uncovered, while simultaneously searching for forms of community and connection. Her recent observations focus on the self as a newly appointed Asian mother trying to build a life in Belgium.

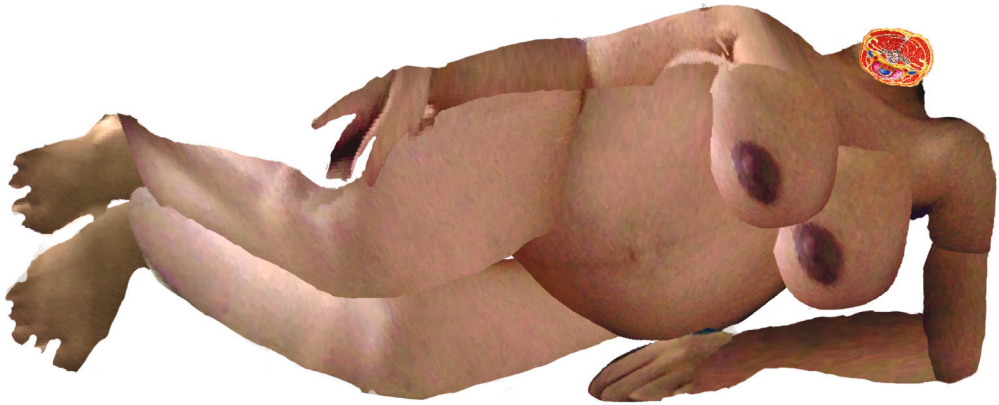

Emily Walter

Kamber di Abuelita (Grandmother's Room), 2026
Audiovisual installation with textile elements

'Kamber di Abuelita' herverbeeldt de familiefotowand in het huis van Emily Walters grootmoeder als een ruimte waar herinneringen voortdurend worden herschapen. Door gevonden beeldmateriaal, familiearchief en bewegende beelden over elkaar heen te leggen, wordt de installatie een levende collage die door de tijd heen weeft, ademt en weerklinkt. Met de hand geborduurd textiel verlengt deze beelden in de fysieke ruimte en introduceert een dimensie van aanraking die gebaar en herinnering met elkaar verbindt.

Met 'Kamber di Abuelita' onderzoekt Walter hoe families hun verhalen doorgeven. Wat beslissen we te bewaren, en wat laten we vervagen? Ze nodigt de kijker uit om na te denken over herinnering en bewaring als iets wat we kunnen bouwen, uit elkaar halen en opnieuw samenstellen — eindeloos, en samen.

'Kamber di Abuelita' reimagines the family photo wall in Emily Walter's grandmother's house as a space where memory is continuously reshaped. By layering found footage, family archive and moving images, the installation becomes a living collage that weaves, breathes and echoes across time. Hand-stitched embroidery pieces extend these images into physical space, introducing a tactile dimension that connects gesture and remembrance.

With 'Kamber di Abuelita', Walter explores how families choose to pass down their stories. What do we decide to preserve, and what do we allow to fade? She invites the viewer to reflect on memory and preservation as something we can build, disassemble and rebuild — endlessly, and together.

Emily Walter is een filmmaker en audiovisueel kunstenaar van Curaçaose afkomst wiens praktijk geworteld is in film, archiefmateriaal en herinnering. Ze onderzoekt de tradities en familiale verhalen die intergenerationele identiteit vormgeven. Met een achtergrond in fysiek theater benadert Walter film maken via belichaming — waarbij bewaring niet alleen als documentatie fungeert, maar ook als een meer geleefde vorm van enactment.

Door herinneringen en materialen opnieuw te ensceneren en te kadreren, creëert ze ruimte voor momenten uit het verleden om te blijven bewegen en ademen in het heden. Walter ontwikkelt momenteel 'Mi n'ta lubida' ("Ik zal je niet vergeten") een doorlopende mixed-mediareeks die film, borduurwerk en video-installatie combineert.

Emily Walter is a filmmaker and audiovisual artist of Curaçaoan descent whose practice is rooted in film, archival materials, and memory. She explores the traditions and familial narratives that shape intergenerational identity. With a background in physical theatre, Walter approaches filmmaking through embodiment — using preservation not only as documentation but as lived re-enactment.

By restaging and reframing memories and materials, she creates space for moments from the past to continue moving and breathing in the present. Walter is currently developing 'Mi n'ta lubida' ("I won't forget you"), an ongoing mixed-media series combining film, embroidery, and video installation.

Kenny Mala Ngombe

delacroix's pitch
Acrylic paint, Indian ink, polystyrene panel, wire, contact speakers, two-channel audio
mon sanctuaire.mp4, 2026
Short film

'mon sanctuaire.mp4' is een verkenning van wat 'sanctuary' voor de kunstenaar betekent. Een heiligdom is meer dan een plek. Het kan een gevoel zijn, of zelfs een ervaring. Het kunnen mensen zijn, of eenzaamheid. Het kan het terugkeren naar een herinnering zijn. Het verwelkomt zowel het positieve als het negatieve. Het laat je gewoon zijn.

'delacroix's pitch' verwijst naar de hoofd-persoon Pierre Delacroix uit Bamboozled, een film geregisseerd door Spike Lee. Gedreven door de druk van de industrie om te slagen, probeert hij een racistisch systeem te slim af te zijn, maar versterkt het uiteindelijk alleen maar. De confrontatie tussen 'delacroix's pitch' en 'mon sanctuaire.mp4' belicht de spanning tussen een objectief, op winst gericht cultureel landschap en de kwetsbaarheid van kunst zelf. Het laatste wordt uiteindelijk ontheiligd.

'mon sanctuaire.mp4' is an exploration of what sanctuary means to the artist. A sanctuary is more than a place. It can be a feeling, or even an experience. It can be people or solitude It can be revisiting a memory. It welcomes both the positive and the negative. It allows you to simply be.

'delacroix's pitch' references the main character, Pierre Delacroix, from Bamboozled, a movie by Spike Lee. Motivated by the industry's pressure to succeed, he tries to outsmart a racist system but ultimately ends up reinforcing it. The juxtaposition of 'delacroix's pitch' and 'mon sanctuaire.mp4' highlights the tension between an objective, profit-driven cultural landscape and the vulnerability of art itself. The latter ultimately becomes desacralized.

Kenny Mala Ngombe is een beeldend kunstenaar gevestigd in Brussel.
Zijn praktijk houdt zich bezig met de manier waarop de fictie van 'otherness' doordringt in onze realiteit en in de mondiale samenleving. Via schilderijen en tekeningen op een abstract-figuratieve manier — alsook via verkenningen in geluid, video en sculptuur — tracht Mala Ngombe een onzichtbare wereld te ontrafelen die schuilgaat achter de zichtbare wereld waarin we dagelijks leven.

Hij streeft ernaar deze verborgen sfeer te cultiveren en centraal te stellen, om zo te transcenderen, maar ook te helen van de fictie die ontmenselijkt.

Kenny Mala Ngombe is a visual artist currently based in Brussels. His practice is preoccupied with the way the fiction that is 'otherness' seeps into our reality and global society. Through painting and drawing in an abstract figurative way – as well as explorations via sound, video and sculptural work – Mala Ngombe attempts to unravel an invisible world hiding behind the visible one in which we operate daily.

He seeks to cultivate and centre this covert sphere in order to transcend, but also to heal from, the fiction that dehumanises.

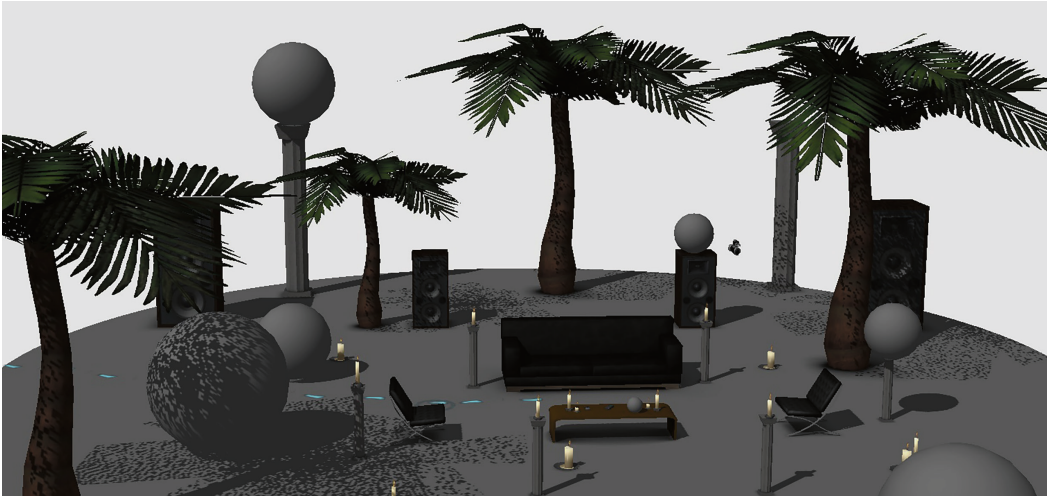

Eveline Bumba

Deze stoel ziet je zitten, 2026
Readymade

‘Deze stoel ziet je zitten’ onderzoekt de paradox van systemen die beloven neutraal of biologisch afbreekbaar te zijn, maar toch sporen nalaten en ons gedesensibiliseerd achterlaten. Het werk toont hoe macht en structuur zich diep in ons leven nestelen, zelfs wanneer we proberen te ontsnappen.

De stoelen functioneren als projecties van menselijke ervaring: het inslikken van systemen, het internaliseren van patronen, het navigeren tussen bewustzijn en aangeleerde gedragingen. Ze onthullen hoe indoctrinatie en routines ons blijven sturen, hoe posities en privileges worden verdeeld, en hoe onze aanwezigheid — wie er mag zijn, en hoe — wordt geconditioneerd en gecontroleerd.

‘Deze stoel ziet je zitten’ is een spiegel van onze verstrikking: een poëtische confrontatie met de onzichtbare macht die ons vormt.

‘Deze stoel ziet je zitten’ — “This Chair Sees You Sitting”, a Dutch idiom that also means “The Chair is into you” — investigates the paradox of systems that promise to be neutral or biodegradable, yet leave traces and render us desensitized.

The chairs function as projections of human experience: the ingestion of systems, the internalizing of patterns, the navigation between consciousness and learned behaviour. They expose how indoctrination and routine continue to steer us, how positions and privileges are distributed, and how our presence — who is allowed to be, and how — is conditioned and controlled.

‘Deze stoel ziet je zitten’ is a mirror of our entanglement: a poetic confrontation with the invisible power that shapes us.

Eveline Bumba is een conceptueel kunstenaar die leeft en werkt in Mechelen. In haar werk ontleedt zij taal en alledaagse objecten als performatieve systemen waarin macht zich nestelt en reproduceert. Ze creëert nieuwe vormen van spreken en zien, waarbij identiteit, autoriteit en vrijheid voortdurend onder druk staan. Haar praktijk is tegelijk een levensfilosofie: een rebellie tegen vastgeroeste ideeën, en een zoektocht naar ruimte voor complexiteit, integriteit en vrijheid. Zonder excuses.

Eveline Bumba is a conceptual artist based in Mechelen. In her work, she dissects language and everyday objects as performative systems in which power takes root and reproduces itself. She creates new ways of speaking and seeing, in which identity, authority and freedom are constantly under pressure. Her practice is at once a philosophy of life: a rebellion against entrenched ideas, and a search for space for complexity, integrity and freedom — without apology.

Charbel Alkhoury

Gossip, 2026 - ongoing
Video projection

‘Gossip’ is een doorlopend artistiek project dat magie en spreuken onderzoekt als mogelijke militante rituelen van solidariteit tegen de fascistische krachten die onze samenlevingen bezetten. Vertrekkend vanuit Silvia Federici’s definitie, herovert dit werk de term ‘gossip’ van zijn historische verbastering. Oorspronkelijk verwees het woord naar vrouwelijke vriendschappen en bijeenkomsten, maar het werd verguisd tot een woord voor nutteloos en venijnig geroddel — een linguïstische verschuiving die samenviel met nieuwe vormen van uitbuiting van vrouwelijke arbeid onder het kapitalisme.

In deze video beschermt de groep de energie van een kameraad die door een VN-ambassadeur werd beschuldigd een ‘heks’ te zijn wier spreuken falen. Via een groepsperformance van Molybdomantie, een waarzegpraktijk die in vele culturen wordt beoefend, roept de groep een beschermende kracht op om haar en andere kameraden te beschermen in hun strijd tegen fascistische krachten.

Het ritueel is hier niet voltooid: de drie stukken die uit het gesmolten materiaal gevormd worden, moeten op drie afzonderlijke locaties worden geplaatst en door anderen worden gezien, opdat de spreuk volledig effect heeft.

‘Gossip’ is an ongoing artistic project that explores magic and spellwork as potential militant rituals of solidarity against the fascist forces occupying our societies. Drawing on Silvia Federici’s definition, this work reclaims the term “gossip” from its historical corruption. Originally signifying female friendships and gatherings, it was vilified into a word for idle, vicious talk — a linguistic shift that coincided with new forms of exploitation of female labour under capitalism.

In this video, the goal is to protect the energy of a comrade accused by a UN ambassador of being a ‘witch’ whose spells are failing. Through a group performance of Molybdomancy, a divination ritual practiced across many cultures, the group invokes a protective power to shield her and other comrades in their fight against fascist forces.

The ritual is not complete here: the three pieces formed from the melted material must be placed in three separate locations and seen by others for the spell to take full effect.

Charbel Alkhoury is een in Beirut geboren kunstenaar en cultuurwerker uit Brussel. Werkend met video, installaties, fotografie en community organizing, onderzoekt zijn praktijk ontheemding, collectief geheugen en het instabiele terrein tussen verbondenheid en verlies. Vertrekkend vanuit persoonlijke archieven, digitale resten en geconstrueerde rituelen, creëert hij meeslepende omgevingen die functioneren als portalen, waarbij tijd en ruimte samenvouwen om de emotionele zwaartekracht van migratie op te roepen.

Zijn recente onderzoek duikt in mythologie, radicale occulte praktijken en de politieke dimensies van magie, waarbij hij spreuken en rituelen behandelt als daden van verzet en heling. Naast zijn individuele werk richtte hij in 2022 het collectief Tashattot op, dat kunstenaars en cultuurprofessionals uit de SWANA-regio in heel Europa verbindt en ondersteunt.

Charbel Alkhoury is a Beirut-born artist and culture worker based in Brussels. Working with video, installations, photography, and community organizing, his practice explores displacement, collective memory, and the unstable terrain between belonging and loss. Drawing from personal archives, digital remnants, and constructed rituals, he creates immersive environments that function as portals, collapsing time and space to evoke the emotional gravity of migration.

His recent research delves into mythology, radical occult practices, and the political dimensions of magic, treating spells and rituals as acts of resistance and healing. Alongside his individual work, he co-founded the collective Tashattot in 2022, which connects and supports artists and cultural practitioners from the SWANA region across Europe.

Kadia Doumbouya

Eyes on You, Eyes on Us, 2026
Performance
Que reste-il, 2026
Ink on paper

In veel culturele contexten is de blik niet neutraal, maar een kracht die inwerkt op het lichaam. Gezien worden, is blootgesteld worden. De performance 'Eyes on You, Eyes on Us', onderzoekt de blik als een lichamelijke ervaring. Deze performance onderzoekt de blik als een lichamelijke ervaring. In ruimtes waar iemand hyperzichtbaar wordt, reageert het lichaam voor het denken: het past zich aan, trekt zich samen, houdt zich anders.

Door dierenogen in haar mond te plaatsen, probeert Doumbouya deze externe kracht vast te houden en te onderhandelen. Het gebaar is langzaam en zorgvuldig, en houdt een spanning in stand tussen geweld en zachtheid, terwijl het lichaam niet in staat is om volledig te absorberen of te verwerpen.

De uitgeknipt hoofden en chilipepers, lichtjes van de muur getild, lijken te zweven en versterken deze spanning. Ze weerspiegelen de aanhoudendheid van de blik: het heen en weer tussen gezien worden en de behoefte om zichzelf daartegen te beschermen.

In many cultural contexts, the gaze is not neutral — it is a force that acts upon the body. To be seen is to be exposed. The performance 'Eyes on You, Eyes on Us' explores the gaze as an embodied experience. In spaces where one becomes hyper-visible, the body reacts before thought: adjusting, contracting, holding itself differently.

By placing animal eyes into her mouth, Doumbouya attempts to hold and negotiate this external force. The gesture is slow and careful, sustaining a tension between violence and softness, as the body remains unable to fully absorb or reject.

The cut-out heads and chilli peppers, slightly lifted from the wall, appear suspended — extending this tension and echoing the persistence of the gaze: the push and pull between being seen and the need to protect oneself from it.

Kadia Doumbouya is een multidisciplinair kunstenaar uit Guinee, gevestigd in Brussel, werkend over schilderkunst, performance en koken. Haar praktijk put uit geleefde ervaringen, mondelinge overleveringen en alledaagse rituelen — in het bijzonder die verbonden zijn met voeding en aanraking — om te onderzoeken hoe lichamen cultureel geheugen dragen en transformeren. Ze is bijzonder geïnteresseerd in hoe het vrouwelijk lichaam wordt waargenomen, herinnerd en doorgegeven door tijd en ruimte heen. Via KOMOS, een reeks performatieve culinaire events, creëert ze gedeelde ruimtes waar schilderkunst, smaak, geheugen en verhalen samenkomen. Haar werk vervaagt de grenzen tussen het intieme en het politieke, het zichtbare en het onzichtbare, en het verleden en het heden.

Kadia Doumbouya is a multidisciplinary artist from Guinea based in Brussels, working across painting, performance, and cooking. Her practice draws from lived experience, oral narratives, and everyday rituals — especially those tied to food and touch — to examine how bodies carry and transform cultural memory. She is particularly interested in how the female body is perceived, remembered, and transmitted across time and space. Through KOMOS, a series of performative culinary events, she creates shared spaces where painting, taste, memory, and storytelling intersect. Her work blurs the boundaries between the intimate and the political, the visible and the invisible, the past and the present.

Aïcha Ouattara

Consultation, 2026
Red clay Ceramic

‘Consultation’ ontstaat vanuit een verkenning van water libation (plengoffering: het ritueel uitgieten van vloeistof als offer aan voorouders of geesten) als zowel gebaar als principe: een vloeibaar offer dat tijdelijk de sluier opent tussen zichtbare en onzichtbare werelden. Het werk betrekt libation als een voorouderllijke technologie van communicatie tussen rijken, met bijzondere aandacht voor de ontvanger en zijn fundamentele rol in deze uitwisseling. In plaats van een passieve container wordt de ontvanger een lichaam dat luistert, absorbeert, versterkt en omleidt.

De buik van het bassin verzamelt de uitgegoten intentie, waardoor deze kan resoneren en tijdelijk bewoond kan worden voordat ze wordt opgenomen in de uitgestrektheid van de aarde. Binnen deze ontvankelijke ruimte kan consultatie plaatsvinden: een moment om begeleiding te zoeken bij onzichtbare adviseurs wiens wijsheid toegankelijk blijft. Deze ontvankelijke lichamen functioneren als bemiddelaars tussen mensen, geesten en de natuurlijke omgeving, gebonden in een levend verbond. Libation wordt zo een praktijk van afstemming.

‘Consultation’ emerges from an exploration of water libation as both gesture and principle: a liquid offering that momentarily opens the veil between visible and invisible worlds. The artwork engages libation as an ancestral technology of communication across realms, with particular attention to the receiver and its fundamental role in this exchange. Rather than a passive container, the receiver becomes a body that listens, absorbs, amplifies, and redirects.

The belly of the basin gathers the poured intention, allowing it to resonate, settle, and be momentarily inhabited before dispersing and being digested into the vastness of the Earth. Within this receptive space, consultation can occur: a moment to seek guidance from invisible advisors, whose accumulated knowledge, experience, and wisdom remain accessible. These receptive bodies operate as mediators within a wider constellation of relations. They articulate a field in which humans, spirits, and the natural environment remain bound in a living covenant. In this context, libation becomes a practice of attunement.

Aïcha Ouattara is een Belgisch-Malinese multidisciplinaire kunstenaar geboren en gevestigd in Brussel. Als autodidactisch beeldend kunstenaar is ze ook een performer opgeleid in hedendaagse dans aan Danscentrum Jette en een beoefenaar van fasciatherapie. Haar praktijk engageert zich met de culturele erfenissen van animistische West-Afrikaanse samenlevingen. Via sculptuur, schilderkunst, fotografie, collage, textiel en installatie onderzoekt ze de complexiteit van het bewonen van de aarde in haar zichtbare en onzichtbare dimensies. Haar onderzoek gaat na hoe animistische principes voorwaarden voor resonantie kunnen onthullen, waarbij mensen worden gepositioneerd als levende deelnemers binnen de grotere samenkomst van de wereld.

Gesitueerd op het snijpunt van kunst, ecologie, spiritualiteit en somatische praktijken, ontvouwt haar werk zich via meeslepende, sensitieve en poëtische vormen, waarbij artistieke creatie wordt benaderd als een ruimte voor het reactiveren van perceptueel bewustzijn.

Aïcha Ouattara is a Belgo-Malian multidisciplinary artist born and based in Brussels. A self-taught visual artist and plastician, she is also a performer trained in contemporary dance at Danscentrum Jette and a practitioner in fasciatherapy. Her practice engages with the cultural legacies of animist West African societies. Through sculpture, painting, photography, collage, textile, and installation, she explores the intricacies of inhabiting the earth across its visible and invisible dimensions. Her research investigates how animist principles can reveal conditions for resonance, positioning humans as living participants within the larger assembly of the world.

Situated at the intersection of art, ecology, spirituality, and somatic practices, her work unfolds through immersive, sensitive, and poetic forms, approaching artistic creation as a space for reactivating perceptual awareness.

Elise El Yousfi

Knocking on Heaven's Door, 2026
Chalk, baby powder, silver brooch made with Netenka jewelry blown glass in collaboration with Studio Franche

'Knockin' on Heaven's Door' is een installatie die zich ontvouwt als een passage van introspectie, en de stille beweging van het lichaam van de kindertijd naar de volwassenheid traceert. Het neemt de vorm aan van een witte heuvel, waar het sculptuur lijkt te rusten en te worden gehouden binnen een laag poeder. In dit landschap is een geblazen glazen vorm genesteld met een delicate zilveren broche, wat een emotionele kanteling suggereert.

Het werk reflecteert op de melancholie van het terugkijken, en het vreemde verlangen, als kind, om al te weten wie je als volwassene zou worden. Het blijft hangen in die tussenruimte: waar anticipatie en herinnering elkaar ontmoeten, en waar opgroeien tegelijk een projectie naar voren is en een stille terugkeer.

'Knockin' on Heaven's Door' is an installation that unfolds as a passage of introspection, tracing the body's quiet movement from childhood into adulthood. It takes the form of a white hill, where the sculpture seems to rest, and be held within a layer of powder. Within this landscape, a blown glass shape is nested with adelicate silver brooch, suggesting the emotional tilt.

The piece reflects on the melancholia of looking back, and the strange desire, as a child, to already know the adult self one would become. It lingers in that in-between space: where anticipation meets memory, and where growing up is both a projection forward and a quiet return.

Elise El Yousfi is een beeldend kunstenaar die de grens tussen sculptuur en poëzie verkent. Haar praktijk wortelt in een kwetsbare ruimte tussen herinnering en volwassenheid, waar melancholie niet iets is om te vermijden, maar iets om naar te luisteren. Doorheen de tijd is wit een essentieel element in haar werk geworden. Ze ziet het als een sluier — zacht, stil en tegelijk zwaar — die haar werken bedekt en tegelijk een diepere dialoog draagt. Schrijven en tekenen staan niet los van haar sculpturale praktijk; ze zijn manieren om taal vorm te geven. Woorden worden lichamen, landschappen en schuilplaatsen. Via dit proces creëert ze poëtische omgevingen waarin vragen rond identiteit, verbondenheid en volwassen worden open kunnen blijven in plaats van opgelost te worden.

Elise El Yousfi is a visual artist exploring the intersection between sculpture and poetry. Her practice is rooted in a fragile space between memory and adulthood, where melancholy is not something to escape, but something to listen to. Over time, white has become essential in her work. She sees it as a veil — soft, quiet, and heavy at once — covering her pieces while holding a deeper conversation. Writing and drawing are not separate from her sculptural practice; they are ways of shaping language into form. Words become bodies, landscapes, and shelters. Through this process, she creates poetic environments in which questions of identity, belonging, and coming of age can remain open rather than resolved.

Jiyoung Chu & Thuy Lê Thi Thu

FLOOR ROOF, 2026
Performance Installation

Deze performance-installatie draait om het idee van het dragen van een huis. Niet als een vaste plek, maar als iets dat wordt samengesteld via bewegingen, materialen, gewoonten en het stille werk van elkaar vasthouden. Een praktijk van 'homemaking' en 'bodystroming' , geleid door de vraag hoe we bij onszelf thuiskomen. Inpakken en uitpakken zijn gebaren van nestelen in een instabiele, voortdurend veranderende omgeving — een spanning tussen vasthouden en loslaten.

In dit proces zoeken Jiyoung en Thuy naar ontsnappingen en essenties voor lichamen die afstand en onthechting met zich meedragen. 'FLOOR ROOF' is een fragiele poging om dichtbij en verbonden te blijven, hoe kort ook, te midden van verschuivende gronden. Dit werk krijgt vorm tijdens een openingsperformance, blijft zichtbaar gedurende de hele tentoonstelling, en wordt opnieuw ingepakt tijdens de finissage.

This performance-installation circles around the idea of car(ry)ing a house. Not as a fixed place, but as something assembled through movements, materials, habits, and the quiet work of holding each other. A practice of homemaking and bodystorming, guided by the question of how we come home to ourselves. Packing and unpacking become gestures of nesting within an unstable, ever-changing environment — a stretch between holding and releasing.

In this process, Jiyoung and Thuy look for escapes and essentials for bodies that carry distance and detachment. 'FLOOR ROOF' is a fragile effort to stay close and remain connected, however briefly, amid shifting grounds. This work takes shape during an opening performance, remains on view throughout the exhibition, and is packed up again at the finissage.

Jiyoung Chu en Thuy Lê Thi Thu leerden elkaar kennen via het POC POC 3-programma. De gedeelde aandacht voor het lichaam als een vorm van kennis die aan taal voorafgaat, en een gevoel van niet volledig kunnen landen, werd het vertrekpunt van hun samenwerking. Jiyoung heeft een achtergrond in kleermakerij en maakt houders die het lichaam omhullen. Thuy houdt zich bezig met de transformatie tussen houders van lichamen, ruimte en taal, niet om ze samen te brengen maar om ze met elkaar te verwarren.

Tijdens hun samenwerking kwam een gedeeld ongemak naar boven rond praktijken die energie voortdurend naar buiten duwen in competitieve en individualistische omgevingen. In plaats daarvan zoeken ze naar een manier van werken die de energie weer naar huis laat terugkeren, als een echo van Ursula K. Le Guins 'The Carrier Bag Theory of Fiction'. Samenwerken wordt zo een manier om te voelen en te oefenen wat het betekent om samen te leven.

Jiyoung Chu and Thuy Lê Thi Thu began working together through their encounter within the POC POC 3 programme. The shared attention to the body as a site of knowledge that precedes language and a sense of being unable to fully ground became a starting point of their collaboration. Jiyoung works from a background in tailoring, making containers that hold the body. Thuy works with the transformation of containers of bodies, spaces, and language, not to fuse them but to confuse them.

While working together, a common unease surfaced around modes of working that constantly push energy outward in competitive and individualistic environments. Instead, they aim to work in a way that brings energy back home, echoing Ursula K. Le Guin's 'The Carrier Bag Theory of Fiction'. Collaborating becomes a way of sensing and rehearsing what it means to live together.

Curator
Leana Boven

Leana Boven (°Paramaribo) is curator, schrijver en onderzoeker wiens werk zich richt op gemeenschap, solidariteit, diasporische identiteit, ruimtelijke rechtvaardigheid en antikoloniale artistieke praktijken, met bijzondere interesse in collectieve vormen van maken die dominante noties van vooruitgang uitdagen.

Ze cureerde haar eerste tentoonstelling bij MAMA Rotterdam in 2020 en werkte nadien bij Casco Art Institute en Gemaal op Zuid. Momenteel werkt ze als curator bij Stroom Den Haag, waar ze tentoonstellingen cureerde waaronder Positions: Unearthing (2026) en Beloved Waters (2025). Ze is ook docent aan de Master Social Design aan de Design Academy Eindhoven en schrijft regelmatig voor Metropolis M.

Leana Boven (°Paramaribo) is a curator, writer, and researcher whose work centres around community, solidarity, diasporic identity, spatial justice, and anti-colonial artistic practices, with a particular interest in collective forms of making that challenge dominant notions of progress.

She curated her first exhibition at MAMA Rotterdam in 2020, and has since worked at Casco Art Institute and Gemaal op Zuid. Currently, she works as a curator at Stroom Den Haag, where she curated exhibitions including Positions: Unearthing (2026) and Beloved Waters (2025). She is also a tutor at the Master Social Design at the Design Academy Eindhoven, and regularly writes for Metropolis M.

The Constant Now

The Constant Now is een non-profit organisatie opgericht in 2021 door curator Magali Elali. De organisatie levert pionierswerk op het vlak van diversiteit en de beeldende kunst, en creëert duurzame ruimte voor kunstenaars van kleur door structurele ongelijkheden binnen het kunstveld te doorbreken.

POC POC is het kernprogramma: een tweejarig traject voor opkomende kunstenaars van kleur in België, geselecteerd via een open oproep. Via workshops, studio visits, het POC POC Manifesto en tentoonstellingen verbindt het programma deelnemers met mentoren en publiek in België en Nederland. De groepstentoonstelling vormt het hoogtepunt van elk traject. De werking is nomadisch. Mentoren van POC POC 3 zijn Caroline Dumalin, Anne Wetsi Mpoma en Laura Nsengiyumva. Meer info op theconstantnow.be.

The Constant Now is a non-profit organisation founded in 2021 by curator Magali Elali. The organisation is pioneering in the field of diversity and the visual arts, creating sustainable space for artists of colour by challenging and dismantling structural inequalities within the art world.

POC POC is the core programme: a two-year trajectory for emerging artists of colour in Belgium, selected through an open call. Through workshops, studio visits, the POC POC Manifesto and exhibitions, the programme connects participants with mentors and audiences in Belgium and the Netherlands. The group exhibition marks the highlight of each trajectory. The organisation works nomadically. Mentors of POC POC 3 are Caroline Dumalin, Anne Wetsi Mpoma and Laura Nsengiyumva. Find out more at theconstantnow.be.

Kunsthal Mechelen

Kunsthal Mechelen is een genereus huis dat zich verspreidt over verschillende locaties doorheen Mechelen, zowel binnen als buiten. Als veelzijdig kunstenhuis biedt ze een veilig onderkomen voor vele stemmen en gezichten. Het programma is flexibel en zoekt constant naar nieuwe vormen. Kunsthal Mechelen wil een gastvrije ontmoetingsruimte zijn met oog voor lokale ontwikkelingen. Iedereen is welkom bij Kunsthal Mechelen. We staan open voor dialoog, reflectie en kritiek. Kunsthal Mechelen hoort graag van je, en gaat graag het gesprek aan. Meer info op kunsthalmechelen.

Kunsthal Mechelen is a generous open house that's spread out on multiple locations throughout Mechelen, both indoors and outdoors. As a multi-faceted art house we offer a safe haven to a myriad of voices and faces. The program is flexible and constantly searches new forms. Kunsthal Mechelen wants to be an inviting meeting space with an eye for local development. Everyone is welcome at Kunsthal Mechelen. We invite dialogue, reflection and critique. Kunsthal Mechelen likes to hear from you, and would love to engage in conversation. Find out more at kunsthalmechelen.be.

de Brakke Grond

Vlaams Cultuurhuis de Brakke Grond is dé expert in Nederland voor actuele en vernieuwende Vlaamse kunst. De Brakke Grond is er voor makers uit Vlaanderen en Nederlandse kunstliefhebbers die hun grenzen willen verleggen. Makers uit Vlaanderen vormen de kern van onze werking. We ondersteunen en begeleiden hen in zowel korte als langlopende ontwikkeltrajecten, en bieden een podium aan vernieuwende podiumkunsten, beeldende kunst en interdisciplinaire praktijken. Daarnaast faciliteren we kennisuitwisseling en -opbouw, en stimuleren we netwerkvorming en ontmoeting tussen makers en de bredere cultuursector. Meer info op brakkegrond.nl.

Vlaams Cultuurhuis de Brakke Grond is the leading expert in the Netherlands for current and innovative Flemish art. De Brakke Grond is there for makers from Flanders and Dutch art lovers who want to push their boundaries. Makers from Flanders form the core of our work. We support and guide them in both short and long-term development trajectories, and offer a platform for innovative performing arts, visual art and interdisciplinary practices. We also facilitate knowledge exchange and development, and stimulate networking and encounter between makers and the broader cultural sector. Find out more at brakkegrond.nl.

Colophon

CURATOR
Leana Boven

KUNSTENAARS
Elise El Yousfi, Collyns Charts, Jonabel Huavas, Aya Koné, Eveline Bumba, Joseph Thabang Palframan, Luz E.L.Bran, Hsiao-Hsi Chen, Charbel Alkhoury, Jiyoung Chu, Aïcha Ouattara, Emily Walter, Thuy Lê Thi Thu, Kenny Mala Ngombe, Kadia Doumbouya

COÖRDINATOR
Steven Op de Beeck

TEKSTEN
Leana Boven, Magali Elali
i.s.m. de kunstenaars

REDACTIE
Leana Boven, Magali Elali, Jessica Meuleman

GRAFISCH ONTWERP
KEEN

PRODUCTIE
Jessica Meuleman

PUBLIEKSWERKING
Anne Van de Voorde

OPBOUW & TECHNIEK
Lars Van Vlasselaer, Stephen Verstraete, Nacho Vargas

ONTHAAL
Sarina Bongaerts, Nacho Vargas

MET DE STEUN VAN
Vlaamse Gemeenschap
Vertigo

ADVIESRAAD KUNSTHAL MECHELEN
Amina Iddrisu, Hans Martens, Herman Van Ingelgem, Klaartje Heiremans, Laura Herman, Moussa Don Pandzou, Pamela Peeters, Sarah Hendrickx, Sigrid Bosmans

BIJZONDERE DANK AAN
de uitgenodigde kunstenaars, Bart Kiggen, PHLOWx, Areej's Food, schepen Kristof Calvo, Joke Somers, Lennert Boonen, Filip Saerens, Lethicia Sabak, Hans Op de Beeck, Lavinia Wouters, Wilfried Vanderavert, Heidi Frans, Sam De Wit, Tomas Schilders, Christel Mievis, Marjoleine de Moor, Herwig De Lannoy, Marijke Wienen, Filip Saerens en actiegroep de Garagisten

Vlaanderen
verbeelding werkt

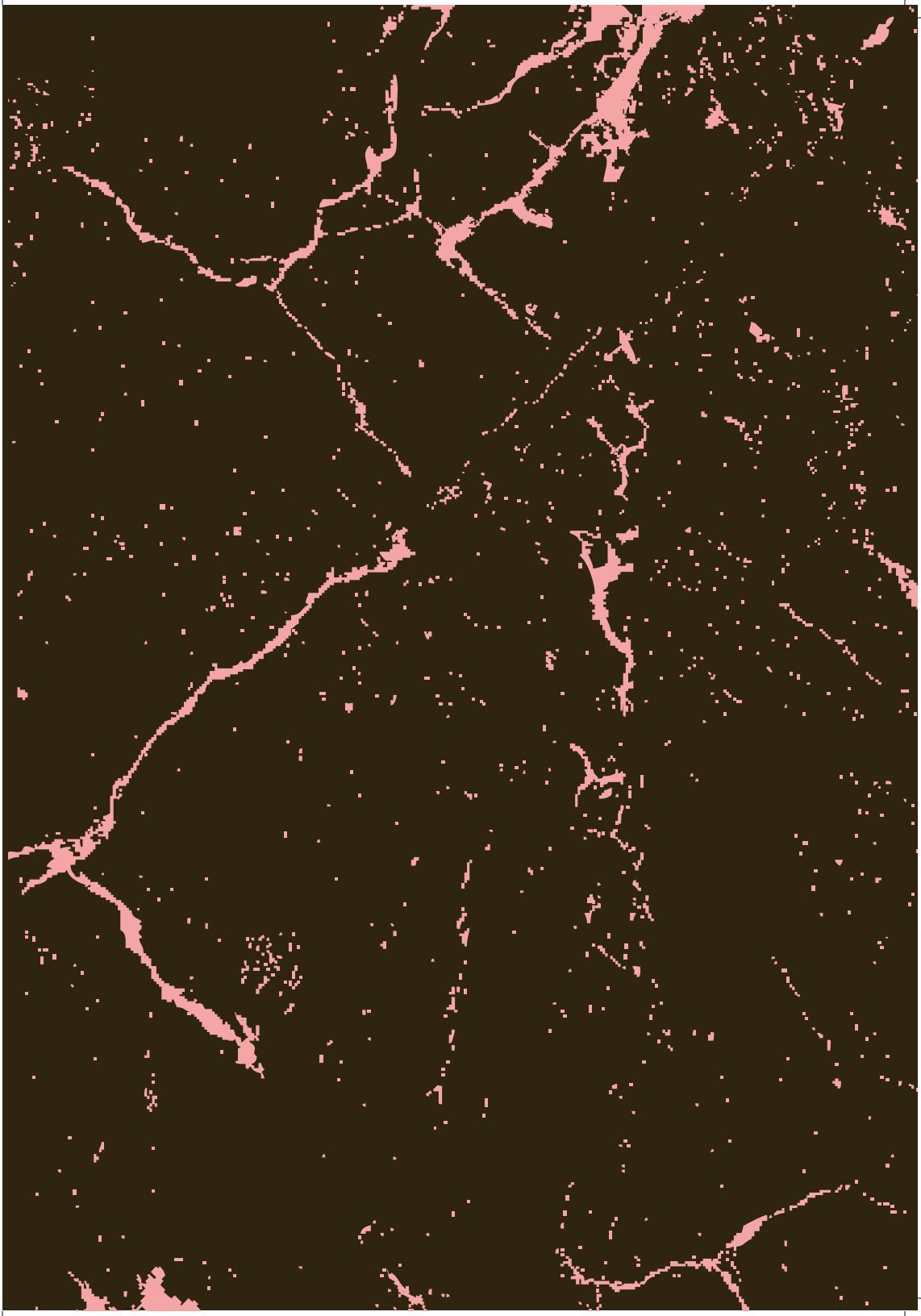

Elise El Yousfi
Collyns Charts
Jonabel Huavas
Aya Koné
Eveline Bumba
Luz E.L. Bran
Hsiao-Hsi Chen
Charbel Alkhoury
Jiyoung Chu
Aïcha Ouattara
Emily Walter
Thuy Lê Thi Thu
Kenny Mala Ngombe
Kadia Doumbouya
Joseph Palframan

Curated by
Leana Boven